

דברי תכפר

ישראל במלחמה

המשוררת/סימה סדרו פלד

בתוף הלב 4 חדרים.
האחד נעול מבעת בממ"ד,
השני כלוא בשבי,
השלישי טמון באדמה,
וקרביעי ממשיך לפעם, בקנשי.

סימה סדרו פלד

גיליון מס. 2825 * ט' באייר תשפ"ד * 17 במאי 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

תודה לדוד אלמן על התמונות לזכרם של נפגעי המלחמות והטרור.

סגן אריה-יהודה (ליאון)

לייטמן

25/10/1948 - 9/6/1923
 נולד: שבת כ"ה סיון ה'תרפ"ג
 נפטר: שני כ"ב תשרי ה'תש"ט

סיפור חייו

בן מרים (מרי) ואברהם, נולד ביום כ"ה בסיון תרפ"ג (9.6.1923) בלונדון, בירת אנגליה. מגיל צעיר התעניין בתעופה. היה ציוני מנעוריו, חבר נלהב בתנועת "הבונים" ושואף להגשמה חלוצית. בשנת 1940, עם סיום לימודיו בבית-ספר תיכון, והוא בן 17 בלבד, הצטרף להכשרה בחווה חקלאית מטעם תנועתו, נעשה לחקלאי וגילה תכונות של מדריך ומארגן. היה ממייסדי קיבוץ-ההכשרה "שמריה" באנגליה, התקשר עם הגרעין שעתידי היה להתיישב במנסורה (כפר הנשיא ברבות הימים) אשר בגליל העליון ושהה בהכשרה 3 שנים.

לאחר אותן שלוש שנים הגשים את שאיפתו השנייה - התגייס לחיל-האוויר הבריטי, ושירת בו שלוש שנים נוספות, מאביב 1943 עד אביב 1946, בדרגת סמל-אוויר כשהוא משמש על-פי רוב כאלחוטאי, וכמה פעולות מוצלחות מעל גרמניה נזקפות לזכותו.

עם שחרורו חזר לחווה, התכונן לעלייה ולחלוציות של שלום. היה בחור רציני ומחמיר בתביעותיו מהתנועה ומעצמו. היה מחונן בהומור וידע לשמח את החברים.

בפרוץ מלחמת-העצמאות הלך לשרת את מולדתו במלחמה ובחודש מאי 1948 הצטרף לחיל-האוויר הישראלי. יהודה-אריה הצטיין בתפקידו עד יום נפילתו, כעבור חמישה חודשים בלבד.

ביום כ"ב בתשרי תש"ט (25.10.1948), זמן קצר לפני חצות, הוא המריא משדה דוב תל-אביב ליעבר סדום עם מטען אספקה. עשר דקות לאחר ההמראה עלה המנוע הימני של מטוסו באש. הוא שינה כיוון, ככל הנראה בניסיון להגיע לעקרון (תל נוף) לנחיתת-חירום. המטוס התפוצץ באוויר בסביבות קבוצת יסודות ליד תל נוף והתרסק על הקרקע. כל אנשי צוות המטוס נספו ויהודה ביניהם. הוא הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי ברחובות. לאחר נפלו הוענקה לו דרגת פקד-טיס (סגן)

ביום י"א בתמוז תש"י (26.6.1950) הועבר, לפי בקשת חבריו, למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בראש פינה.

בקיבוץ כפר הנשיא, קראו למחזור הבנים הראשון על שמו – קבוצת "אריה"

רב-טוראי יונתן בלטר

יעקב-יונתן (ג'ון) בלטר
 25/12/1948 - 14/8/1928

סיפור חייו

בנם של ג'סי-אבלינה ודויד-נתנאל, נולד ביום כ"ה באב תרפ"ח (14/8/1928) בלונדון, בירת אנגליה. בסיימו את חוק לימודיו בבתי הספר העממי והתיכון, התחיל ללמוד רפואה באוניברסיטה בלונדון.

מנעורו היה חבר בתנועת "הבונים" ובה אירגן קבוצה בת 25 אנשים, בשם "קדימה", שמטרתה הייתה ללמוד את בעיות הציונות וארץ-ישראל.

יונתן התעניין בשירה ובספרות ואף הצטיין בחיבוריו, שהעידו על כושר ביטוי ומעוף מחשבה.

בהגיע קבוצת ילדי פליטים לאנגליה הירבה לטפל בהם ולהתעניין בגורלם. לפני שהספיק לסיים את לימודיו ברפואה, התגייס לשירות ה-"הגנה", אף כי הוריו וחבריו ניסו להניאו מכך, לפחות עד גמר חוק לימודיו.

באוגוסט 1948 עלה יונתן ארצה כאיש מח"ל, והצטרף לצה"ל, הוצב במחלקת הסיוור של פלוגה ב' (דוברי אנגלית), בגדוד 72 של חטיבת 7 והצטיין כצלף.

הוא השתתף במספר קרבות ופעולות בגליל ובלבנון ועלה לדרגת רב-טוראי.

לאחר שנפצע באחד הקרבות עזב את בית החולים קודם החלמתו, באומרו לחבריו: "שמעתי שדיה לכם זמן רע, על כן אצתי ובאתי". אחד מחבריו אמר עליו: "הוא תמיד הגה אך בטוב ובעולה".

יונתן נפל ביום כ"ג בכסלו תש"ט (25/12/1948) ליד ראש פינה (מחניים) בשעה שניסה להעביר ידיעה דחופה. הוא קיצר את הדרך ונכנס לשדה-מוקשים, ועלה על מוקש. למחרת היום הובא למנוחת-עולמים בבית הקברות הצבאי בראש פינה.

השאר אחריו חיבורים ושירים בלשון האנגלית המעידים על כשרון ביטוי ועושר נפשי רב.

ציון (צ'יקו) כהן

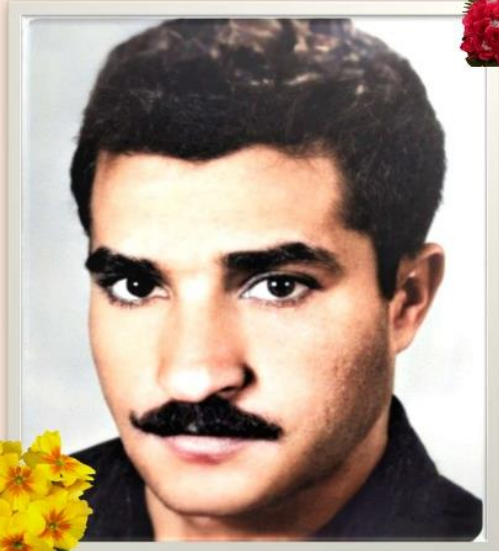
6/6/1967 - 22/2/1941

נולד: שבת - כ"ה שבט תש"א
נפטר: יום ג' - כ"ז אייר תשכ"ז

מעט על חייו:-

ציון נולד ברחובות ולאחר תקופת הגדנ"ע עבר לכפר הנשיא. התגייס לנחל המוצנח. במלחמת ששת הימים השתתף בקרב על אום-כתף. שם נפצע בהסתערות על עמדות האויב ובעת הפינוי נפטר מהפציעה.

אריה דביר

13/6/1967 - 17/2/1933

נולד: כ"א שבט תרצ"ג
נפל: ה' סיון תשכ"ז

מעט על חייו:-

אריה חיי בתוכנו כשנה ובזמן קצר זה הוכיח את עצמו כאיש הרוץ, מסור לעבודתו, אחראי ועירני.

גם במקום מגוריו הקודם בקרית שמונה, לא שקט על שמריו. שנים רבות עבד בשני מקומות, בשתי משרות, מבלי שאחת תפריע לשניה. מעבדיו הצטערו על החלטתו לעבור לחיי קיבוץ: "אך אם החליט לעשות זאת - ברכתנו תלווהו, ובכל עת יוכל לחזור למשרתו. לא בנקל מוצאים עובד מסור ואחראי שכזה" אלה היו דבריהם, אולם הוא בחר לבנות ביתו אתנו וככה עלתה לו. איזה בוכו משוע של חיים צעירים!

ובאתר ההנצחה של צה"ל נכתב:-

בן שמעון-ראובן וציפורה. נולד ביום כ"א בשבט תרצ"ג (17.2.1933) בירושלים. סבו היה מחשובי רבני ליטא ופעיל בהקמת מוסדות תורה רבים. תחילה למד קלטן אריה בבית "תלמוד תורה" ("יבנה") ולאחר מכן בישיבת "תורה ומלאכה" בכפר אברהם. וככה גודל ברוח התורה.

באופן פרטי השתלם והיה טכנאי מוכשר.

ניהל את מפעל הצעצועים של כפר הנשיא.

היה חובב מוסיקה והיו לו קשרים בינלאומיים להקלטה ולהסרטה מכל קצו תבל.

כמה שנים התגורר בקרית שמונה ועבד במחלקת ההדרכה במשרד החקלאות שם; עסק בביצוען של פעולות ההדרכה שונות וארגן אותן מצדן הטכני. זכה לפרס משרדי על יחסו הנאה ועל חסכון כספי המדינה ושמירה על רכושה, יחס שהתבטא מצדו בהחזקה נאותה של רכב ממשלתי; היה בכך כדי לחסוך סכומים ניכרים לתקציב המדינה.

שירת בצה"ל בשירות סדיר.

היה במסגרת המילואים בנפלו בקרב שהתחולל ברמת הגולן.

הוא נורה ליד קוניטרה ביום ה' בסיון תשכ"ז (13.6.1967). הניח אשה וילדה. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים.

בספר "בדרכם", בהוצאת איחוד הקבוצות והקיבוצים לזכר החברים שנפלו במערכת, הונצח שמו.

יעקב שרף

12/10/1973 - 18/8/1950
 נולד: יום ו' - ה' אלול תש"י
 נפל: יום ו' - ט"ז תשרי תשל"ד

מעט על חייו:-

יעקב שרף, בן לעליזה ומאיר, חבר בגרעין הנח"ל "הגליל" שהיה במשקנו. נפל במלחמת יום הכיפורים בקרבות הבלימה ברמת הגולן. יעקב קבור בהר הרצל.

ארנון שורצמן

19/3/1978 - 15/3/1955
 נולד: יום ג' - כ"א אדר תשט"ו
 נפל: יום א' - י' אדר תשל"ה

מעט על חייו:-

ארנון, הינו בנם של אייבי ויוספה, חברי הקיבוץ.

בן אברהם ז"ל ויוספה, נולד ביום כ"א באדר תשט"ו (15.3.1955) בהדר רמתים.

כשהיה בן ארבע, עברה המשפחה לקבוצת דברת שבעמק זרעאל, שם למד ארנון חמש שנים בבית הספר היסודי.

המשפחה העתיקה שנית את מגוריה והשתלבה היטב בקיבוץ כפר הנשיא שבגליל העליון.

בשני המשקים לא התקשה ארנון למצוא את מקומו בחברת הנוער ובבית הספר, אף כי מטבעו היה נער ביישן, שקט וצנוע.

שנת המבחן הגולית באה לארנון עם תחילת מבצע ליטאי לבער קיפי המחבלים בדרום לבנון.

ביום י' באדר ב' תשל"ה (19.3.1978) - נקלע עם פלוגתו לקרבת כפר קנא שבו התבצרו מחבלים רבים.

מדוע מפקד הגדוד: "חמישה מחבלים, אשר אש הנסיקים שלנו ריתקה אותם לקרקע, שכבו בימת לעינים מאחורי טריסה נמוכה. בשעה שכווח החודר של הפלוגה התקדם ונחה בדרכו טריסת אנבים, הם פתחו עלינו באש, ושלושה לחתמים נפצעו."

ארנון שהיה בחוליה מאחור, זיהה את מקורות האש, כיוון לשם את אש שאר החיילים ולקח איתו חוליה שניה כזו לבער אינפץ ולהגיע למקום שהיית המחבלים.

הוא הגיע לטריסת האנבים וכשהתרחם מעלה נפצע ונפל."

ניל בן-עטר

16/6/1986 - 28/12/1966

נולד: יום ד' - ט'ו טבת תשכ"ז

נפל: יום ב' - ט' סיון תשמ"ו

מעט על חייו:-

ניל נולד ברודזיה והגיע לקיבוץ עם משפחתו בגיל 9. התגייס לצה"ל ושם נפל בעת מילוי תפקידו בצה"ל. בן פרל ורחמים בסולסברי שבסודאן. כשהיה ניל בן ארבע נפטר אביו לאחר מחלה ממושכת. לניל היה קשה מאוד להתמודד עם העובדה, שלא הכיר בעצם, את אביו, עובדה שהביאה לכך שהיחסים בינו ובין אמו ואחותו היו הדוקים ועמוקים ביותר, כאילו ביקשו לצמצם את החסר. בשנת 1976 בהיות ניל בן תשע, עלה ארצה עם משפחתו, הי ישר לקיבוץ כפר הנשיא שבגליל העליון. ניל גויס לצה"ל בנובמבר 1985. לשמחתו הרבה המשיך לפלוגת 'עורב' בחיל הצנחנים. הוא נשלח לקורס מ"כים שבמהלכו נהרג.

שי קלמן

16/5/1990 - 30/12/1970

נולד: יום ד' - ב' טבת תשל"א

נפל: יום ד' - כ"א אייר תש"נ

מעט על חייו:-

שי, בן הקיבוץ מכיתת "ארבל", בנם של עדנה וג'רי חברי הקיבוץ דאז, נפל בעת מילוי תפקידו בצה"ל. קבור בערד.

מורן עמית

8/2/2002 - 14/6/1976
 נולדה: יום שני - ט"ז סיון תשל"ו
 נרצחה: יום שישי - כ"ו שבט תשס"ב

מעט על חייה:-

מורן, בת הקיבוץ מכינת "סיני", ביתם של רותי וגדי עמית, חברי הקיבוץ. נרצחה ע"י בני עוולה ביער השלום שבשכונת אבו-טור בירושלים.

זכר מורן עמית
(מערכת ynet)

חברתנו מורן עמית, בת עשרים וחמש מקיבוץ כפר הנשיא שבגליל העליון, נרצחה בעת שטיילה עם חברה ביער השלום בשכונת אבו טור בירושלים.

הדוקרים שנעצרו הודו במעשה הרצח.

מורן הייתה סטודנטית ללימודי האישיות באוניברסיטת חיפה.

אנו כואבים את האובדן המראי ומשתתפים באבלה הכבד של המשפחה.

משפחת בננת

האשה שכבשה את כולם

המאפיינים המטורפים בחזות, נדעות החריפות והמאובשנות שראו לה הפכו את מורן, ככל הנראה שרתה בן, למשיחה שלא שוכחים אותה (ריק נתן)

מורן עמית
14.6.1976 - 2.2.2002
חיי שלום

מורן עמית

רוני גוטר

11/11/2021 - 2/7/1962
 נולד: יום ב' - ל' סיון תשכ"ב
 נפטר: יום ה' - ז' כסלו תשפ"ב

מעט על חייו:-

רוני גוטר, בן משק (BBM) מכינת "חרמון". רוני גלש עם החיים ושיחק אותה כפי שרבים מאתנו היו מוכנים. בדרך כלל לקח דברים בקלות. רוני נפגע בראשו מצלף במלחמת לבנון הראשונה (1982) ומאז עבר תהליך ארוך וקשה של הדרדרות שהביא אותו לסוף חייו.

ריוני גוטר, אסף סילסון, רוני גוטר ואדם מדר - 1972

השיר שכל כך סימל את יחסו של רוני לחיים

מה הדאוויין שלך? (דני סנדרסון)

כל היום בטלפונים, בלילות במועדונים, בשבילך כולם סבונים, מה הדאוויין שלך?
 מדברת על פיקאסו, הגברים אצלך בלאסו, לא זוכרת מה זה יאסו, מה הדאוויין שלך?
 מה הדאוויין, מה הדאוויין, מה הדאוויין שלך?
 את רוצה לטוב לבול, ובלוגדון קצת להתגלגל, אין לך כסף לפלאפל, מה הדאוויין שלך?
 מה הדאוויין, מה הדאוויין, מה הדאוויין שלך?
 כולם עושים קצת רוח, לא אין בזה בושה, אך מה שכאן בטוח, אצלך זה כבר סופה
 מה הדאוויין, מה הדאוויין, מה הדאוויין שלך?
 אני ישנתי וקצת מג'וני, אך באצבע לא עשיתי, אני קולט אותך עיוני, מה הדאוויין שלך?
 מה הדאוויין, מה הדאוויין, מה הדאוויין שלך?

טקס הצל"שים השנתי

השנה החלטנו לציין את יום העצמאות, ולא לחגוג אותו כנהוג. משום שכמו אבן על הלב נמצאים 132 חטופים מתים וחיים כשהם חסרי עצמאות אי שם במרתפי מנהרות החמאס. לכן השנה הטקס יתמקד רק בחלוקת הצל"שים השנתית.

ברוכים הבאים לטקס הצל"שים השנתי של יום העצמאות שבכפר הנשיא. השנה החלטנו להעניק צל"שים לנשים ולגברים שהתנדבו בשעות הקשות של המלחמה והיטו כתף כדי להגן על הקהילה, לשמור על בריאותה, ולהתכונן לפעילות הצלה אם נזדקק לכזו. כל אחת מהנשים והגברים תקבל תעודה ועליה יהיה כתוב: **"לאות הוקרה ותודה על שהקדשת ממיטב זמנך לטובת כלל החברה ומדינת ישראל, בשעה קשה של מבחן בזמן מלחמה, אנו מודים לך על תרומתך הייחודית למאמץ הכללי בשם כל קהילת כפר הנשיא"**.

1. צוות צח"י – לכל צבא יש מטה כללי שתפקידו להתבונן על כל מה שקורה במבט על נרחב ומקיף ככל האפשר. לנו היה את צוות צח"י שתכנן והוציא אל הפועל וענה על כל הצרכים ונתן תשובות כאשר היה בהן צורך. ובעיקר נתן תחושה רצופה, שיש על מי לסמוך ושבטחוננו נמצא בידיים טובות, ובעיקר נכונות. ויותר מכל היה האורים והתומים של כולנו בכל רגע נתון של היום. והלילה. אני מתכבד להזמין את צוות צח"י להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

2. צוות כוננות – הם חזרו לימי הטירונות. תרגלו פזצת"א והסתערות. תפיסת עמדה ומטווחים. היה יפה לראות את יחסי האחוה, ואת הרעות שנוצרה, תודה לאל בלי דם, ושלא תיתן את ליבנו לשכוח. בגללכם הרגשנו בטוחים יותר ומוגנים יותר. אני מזמין את צוות כיתת הכוננות המגניב להשיא משואה לכבוד בית כפר הנשיא. ולתפארת מדינת ישראל.

3. לוגיסטיקה חילוץ והצלה – נתן אלתרמן הזהיר אותנו בשיר משמר מ"מקיר נופל, מגג נדלק, מצל חשך, מאבן קלע, מסכין מציפורניים... " ואכן אנחנו נזהרים. אבל בכל זאת אם על ראשנו קיר ייפול. אם טיל את האסם יקטול. אם נתקע במקלט או בממ"ד ואין מוצא. בשמחה יבואו לחלצנו אנשי חילוץ והצלה. אני מזמין אותם לעלות ולהשיא משואה גדולה לכבוד קיבוץ כפר הנשיא, ולתפארת מדינת ישראל.

4. צוות רפואה – היו אלה חבורה של נשים וגברים שהניסיון הנצבר שלהם בהחייאה וטיפול בבני אדם בכלל ובבני אדם חולים בפרט, מתחיל בפלורנס נייטינגייל ומשתרע על פני מאות שנים. הם היו אמונים על שלום בריאותנו וכמו בשיר 'הגנרל המכסיקני קסטנייטאס' "פן יהרג פן יפצע/ פן בראשו תפגע פצצה/ הגנרל, הגנרל..." בשביל הצוות הזה, כל אחד מאיתנו היה גנרל. אני מתכבד להזמין את הצוות הרפואי ששמר על בריאותנו מכל רע להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

5. צוות רווחה - אחד מעמודי הסמך המרכזיים בזמן המלחמה, שאף פעם לא די לה, היה צוות הרווחה. הצוות שדאג לתת מענה למצוקה של קשישים והתארגן כדי לתמוך בכל זמן ולצפות כל סיטואציה לפני שתתחולל. כדי להגן ולנצור את האנשים שזקוקים לתמיכה בימים הרגילים, ובטח ובטח בעת מלחמה. יעלו ויבואו אנשי הרווחה להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

6. צוות המטפלים – אחד הגופים היפים שקמו לתמוך בנו בזמן המלחמה, היו האנשים שבעשר אצבעות לשו את המתח שהצטבר בגופנו עד שנמוג והיה כלא היה. במו ידיהם הטובות בתקופת המלחמה הם גרמו לשובה של השלווה לשכון בגופנו, ולהרבות שקט נפשי במקום שהיה עלול להצטבר מתח. לרגע הפך לב הקיבוץ לחדר טיפולים במצפה הימים, שאליו מגיעים בעלי הון לנפוש ולהרגע באוויר הגליל הצלול. אני מזמין את אנשי צוות הטפלים לעלות ולהשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

7. הסורגות - סביר להניח שהמהפכה הצרפתית לא הייתה מתרחשת אילמלא אותה חבורת נשים שישבה וסרגה את החירות, השוויון, והאחוה אל תוך העתיד. בשקט, או כמו שהיו אומרים פעם "בשובה ונחת", הן, כולל דוד אלמן, היו יושבות בלב הקיבוץ וסורגות כובעי צמר חמים להחם את ראשם של החיילים, בחורף הקשה שהתחולל סביבנו. היבול השנה היה יבול שיא של 150 כובעים. יעלו ויבואו הסורגות ודוד גם (על משקל ויויו גם) להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

8. גיוס תרומות – אנחנו ישוב שיש בו רוח גדולה שיושבת על כוח כלכלי קטן. מאוד. טוביה החולב ניסה לפתור את הקשיים כאשר שר "לו הייתי רוטשילד". גם אנחנו שרנו. זה לא עזר. לא לו ולא לנו. ובכל זאת קם במהירות צוות לגיוס תרומות, שבזמן קצר, בתחכום רב ובשקדנות גדולה קושש סכומים גדולים מאוד מבנינו וחברינו לשעבר שבחו"ל. כספים שסייעו לענות על צרכים דחופים, מיידיים, אך היה בהם די גם לצרכים עתידיים. אני מתכבד להזמין את צוות תרומות להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

9. צוות תרבות – אז נכון, בזמן המלחמה לא הגיעו אלינו התרנגולים של נעמי פולני, וגם זמרת שלוש המלחמות לא הגיעה, אבל הופיעו אצלנו מיקי יהודה עדר ודניאל וייס. וגם סטנדאפיסטים ואמני אשליות למיניהם שהנעימו את ימינו בזמנים של לחץ, מצוקה וחרדה גדולים. צוות תרבות היה מאחורי הפעילות התרבותית ההכרחית כל כך לקיום הנפש, ועל כך אנו מודים להם מאוד. אני מזמין את צוות התרבות להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

10. צוות שמירה – "בלילה, בלילה, בנום כל הכפר, אנחנו עומדים על המשמר, על גן ועל פרי, על צאן ומכונה, חוליית השומרים נכונה". כתב יחיאל מוהר אבא של עלי מוהר ז"ל. ובכן אם לדייק, חוליית השומרים בישובנו מנתה כ- 108 איש, וגם הצאן כבר לא קיים, אבל כל השאר ישנו גם ישנו. ובמשך תקופה ארוכה זכה ישובנו להגנה מקיפה על פני 24 שעות. ברור שאין בנו אחד שלא ישן טוב יותר כאשר ידע שטובי הלוחמים והלוחמות בישוב נוצרים את שנתו. אני מתכבד להזמין את נציגי השומרים להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

11. אחראי שכונות ומקלטים – אחרונים חביבים ביותר הם הנשים והגברים שהיו אחראים על שכונות ומקלטים. ודאגו לשמור על קשר בין המטה הכללי צח"י לחפ"שים שבשכונות ובמקלטים. אני יכול להעיד שדוד אלמן שהיה אחראי שכונתנו. ייסד קבוצת ווטסאפ שנקראה "חרמוניסטן". שם קיבלנו את כל ההנחיות ברגעי האמת. בהמשך גם קיבלנו מדוד אישורים ליציאה לחופש, מה שנקרא פעם בצבא 'אפטר' והיינו צריכים לדווח בשובנו. כמובן שהמסגרת המוצקה שנוצרה נסכה ביטחון רב בתושבי השכונה. אני מתכבד להזמין את אחראי השכונות והמקלטים להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

12. ואחרונים חביבים צוות לב הקיבוץ – בתוך הגוף של קהילת כפר הנשיא פועם לב. לב הקיבוץ. הלב הזה פועם הודות למספר המתנדבים הרב שמתפעל ומלווה את הצוות הקבוע באירועים הרבים מספור. מהארוחה השבועית של יום שלישי ומנת הדגל המפורסמת, הכוללת המבורגר וצי'פס וסלטים בהרכבה

עצמית, וגמור בפתיחת תערוכות והשקות של ספרים. על כל אלה אני מתכבד להזמין את מתנדבי לב הקיבוץ להשיא משואה לכבוד קיבוץ כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל. (קרדיט לצילום: רחל גינת)

יש חטופים אין עצמאות

תורת המספרים | שלושה ברבורים שחורים שזמטי צוואר ביגון | מזכירים לנו
שכבר 222 ימים | 132 חטופים חיים ומתים | והעת כנר נגרעת | החזירו אותם |
עכשיו | בעודם בחיים | כמה חיילים עוד ימותו לשווא במלחמה שאין לה שום
יעד ברור מלבד להגיד לא לשחרור החטופים

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

• יום הזיכרון תשפ"ד

אין צורך להרחיב את הדיבור על הכאב המיוחד של יום הזיכרון השנה, באמצע המלחמה, כאשר למעלה מ 700 חיילים נוספו לרשימת החללים של מלחמות ישראל. לכל אחד מאתנו יש מישהו קרוב בין החללים, ותחושת החמיצות וגודל המחיר של המלחמה.

התלבטתי אם לתלות השנה דגלים על מרפסת ביתי. בדרך כלל אני תולה אותם יום או יומיים לפני יום הזיכרון לשואה ולגבורה ומשאירה אותם עד למחרת יום העצמאות. השנה, כאמור התלבטתי והמשכתי להתלבט, וכך עבר יום השואה, ורק יומיים לפני יום הזיכרון תליתי שלושה דגלים גדולים. את שרשרות הדגלים הקטנים השארתי השנה בארון. דגלים קטנים שמתנפנים בשמחה כל שנה, אני מקווה שאתלה אותם בשנה הבאה.

טכס פתיחת יום הזיכרון בכפר הנשיא היה השנה מיוחד, אפילו בקני המידה המצטיינים של כפר הנשיא. לא זו בלבד שהקריינים קראו נפלא ומדויק, גם השילוב של הטכס בתוך הטכס, נעיצת 132 פרחים צהובים על ידי בני המצווה בתוך המסגרת המצוירת של הסמל הצהוב, היה מקורי, מכובד וממש עוצר נשימה. שלא לדבר על הופעתם המרשימה של הקצינים התאומים של משפחת ויסבקר, שניהם במדי א' שלובשים קצינים מדרגת סרן ומעלה. לראות את יערה ואיתן עומדים זקופים ומצדיעים, בעת העלאת הדגל והורדתו, ובעת שירת ההמנון, היה מרגש מאד. כל הכבוד למארגני הטכס, ובראשם קרן עזריה והדס ויסבקר, ולכל הרבים כל כך שנטלו בו חלק.

ובהמשך, ביום הזיכרון התקיים בבית העלמין הטכס המסורתי לזכרם של בנינו: ארנון שוורצמן ז"ל, ניל בן עטר ז"ל ומורן עמית ז"ל, אשר קבורים פה בכפר הנשיא. ושוב ראינו פה את החיילים של ארנון שוורצמן, ששיבה בשערם, והם בוודאי כולם כבר סבים לנכדים, ולחשוב על ארנון שנשאר צעיר בן 23.

• למתנדבים בעם:

יום הזיכרון, כבכל שנה מסתיים עם כניסת יום העצמאות, לפיד הזיכרון כבה, הדגל מורם לראש התורן (בלי זיקוקים, תודה לאל), ואז מגיע הטכס המסורתי של הדלקת המשואות של כפר הנשיא. דודו פלמה, בתו טל, יחד עם הנכדה גל, קראו לכל מתנדבי השנה הקשה הזאת, מאז השבעה באוקטובר, להדליק משואות. אנחנו יודעים כבר, שמאז השמונה באוקטובר יש התגייסות מדהימה

של חברים ותושבים אשר מתנדבים לקיים את השגרה ואת החירום בקיבוץ. אי אפשר היה לחלק את תעודות ההוקרה במהלך הטכס, כי היו 300! שלוש מאות מתנדבים ראויים לתעודות! ממש תעודת הצטיינות לכפר הנשיא.

אני קבלתי תעודת הוקרה יחד עם קבוצת הסורגות (והסורג!), אחרי שסרגנו כ-150 כובעים לחיילי צה"ל, וקרוב למספר הזה של כובעים לתינוקות בני יומם בפגייה של בית החולים זיו.

קבוצת הסורגות יוצאת לפגרה למשך הקיץ, ונחזור לסרוג בראשית ספטמבר, יהיו כובעים וגרביים לתינוקות שאפשר יהיה לקנות כמתנות, ונמשיך עם הסריגה לפגים בבית החולים זיו. אני מקווה שלא נצטרך לסרוג כובעים לחיילים. (אני התחלתי לסרוג כובעים לחיילים, במבצע קדש לפני 67 שנים. ואני מקווה שלא תהיה לי סיבה לסרוג עוד לחיילים).

מהטכס הלכתי הביתה, לא על מנת לצפות בהפקה של מירי רגב "טכס הדלקת המשואות הפוליטי". אלא לצפות בטכס האלטרנטיבי שהופק על ידי משפחות החטופים: טכס כיבוי המשואות בהשתתפות נציגי הנפגעים מהמלחמה: הורים שכולים, בני משפחה של חטופים ונציגי המפונים. המנחים היו ג'קי לוי ולוסי אהריש, שני עתונאים שאני מעריכה ואוהבת. אחרי שדרור קרן ונועה קולר קראו את שמותיהם של כל 132 החטופים המצויים בעזה, לוסי האריש פרצה בבכי.

היה כבד, היה קשה, יום העצמאות תשפד היה עצוב.

• מפגש אוהבי הספר

המפגש השני של אוהבי הספר (מביאים ספר מומלץ מהבית, ממליצים עליו, משוחחים על ספרים אוהבים) יתקיים ביום שלישי 21.5 בשעה 17.00 במפגש. הספרים שתביאו, וספרים שיהיו שם מחכים לכם.

• בית קפה מומלץ:

בית קפה נהדר נפתח בכניסה ליסוד המעלה, ממש ליד תחנת הדלק סונול. קוראים לו קפה נורה. הוא מגיש קפה מצוין, ותפריט של סלטים, מאפים ותבשילים טעימים מאד.

הייתי שם כבר כמה פעמים, ונכון, יש לי סיבה נוספת לבקר שם: מנהלת הקפה היא הנכדה שלי שחר וולפין. אמרתי כבר שאני ממליצה? כן, אני ממליצה.

• **ציטוט השבוע**

"תחייכו, שימו לב לאנשים הקטנים הנופלים לנו בזווית של העין. תהיו אנשי טובים בדרככם".

סמ"ר שחר פרידמן ז"ל

נפל במהלך הלחימה בעזה.

בן 21 בנופלו

ושוב:

מי ייתן וישוחררו כל החטופים – עכשיו!

מי ייתן ותשוב היימונט קסאו הקטנה בשלום הביתה,

מי ייתן וישובו כל החיילים שלנו חיים ובריאים מהמלחמה,

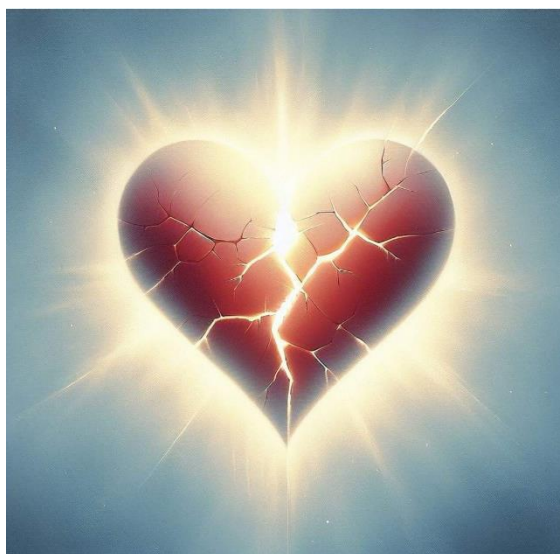
מי ייתן וישובו כל המפונים לביתם,

מי ייתן והגליל ישוב להיות חבל הארץ הירוק, ארץ פלגי מים, ארץ החקלאות התיירות והחינוך.

שבת שלום

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

נעים להכיר

נעים להכיר – משפחה מפונה ומגוייסת / מיכל אשר

לרגל המצב, נכיר משפחות מגוייסות ומפונות מקהילת כפר הנשיא
השבוע – משפחת הורוביץ, משפחה במילואים שהתפנתה לכאן.

מי אנחנו?

ירדן, סהר וארי (בן שנה וחודשיים) ירדן במקור ממושב אודם בצפון הגולן, וסוהר גדל בשדה נחמיה. בארבע השנים האחרונות גרנו בכפר יובל, וממש לפני המלחמה עברנו לשכירות לשדה נחמיה.

מה עושים באזרחות?

ירדן מורה לחינוך גופני בבית הספר עגורים לנוער בסיכון, מאמנת כושר ומאמנת אישית. סוהר עובד בתחום הכושר, מעביר חוגי כושר כאן ובשדה נחמיה, וגם מלמד אומנויות לחימה בבתי הספר עמק החולה ושורשים בכיתות קשת.

איך הגענו לכאן

ירדן: ב-7/10 סוהר קיבל צו 8. שלושה שבועות קודם עברנו לשדה נחמיה, עדיין לא פרקנו את כל הארגזים. ארי היה בן חצי שנה, עוד לא זחל. למרות שיש בשדה נחמיה הרבה משפחה של סוהר שתמכו בנו, הרגשתי שאני צריכה להיות קרובה למשפחה שלי. אז בהתחלה עליתי לאודם, הייתי שם שלושה שבועות, ואז אורטל אורן, אחותי, הציעה לבוא לכאן קצת להתרענן. בהתחלה באנו לסאבלט. מפה לשם רצה הגורל וגם בית ספר עגורים, המקום שבו אני עובדת, עבר לצח"ר אז זה נהיה לי קל"ב. גם הקהילה כאן הייתה לי מאוד נעימה, על אף כל הקושי הרגשתי שיש פה חיים, אנרגיה שגורמת לי להתחזק. זה היה כמו תהליך שיקום לנפש. לפני שחזרתי לעבודה בעגורים, עבדתי חודש וחצי במרכזי הלמידה של "מבוא גליל", חלק מזה גם כאן בקיבוץ, וזה גרם לי עוד יותר להתקרב כאן לקהילה, להכיר את ההורים, את הילדים, מהר מאוד להרגיש חלק, להרגיש שזה בית, שנעים כאן. נפתח איזה סיפור אהבה עם המקום. בהמשך סוהר פתח כאן את הסטודיו לאימוני כושר, וזה גם חיבור אותו לקהילה. החלטנו להישאר כאן, עד שנסיים לבנות את הבית שלנו באודם בעוד כמה שנים.

מה עושה במילואים

אני בתפקיד קרבי, ביחידה שנקראת "פתן" (פינוי, תספוק וניוד), מסופח לביסלמ"ח, שזו חטיבה שבשגרה עוסקת בהכשרות של מפקדים ובזמן מלחמה מתפקדת כחטיבה לוחמת.

חרבות ברזל

המשימה הראשונה שלנו הייתה להגיע ליישובים בעוטף ולפנות גופות של מחבלים. בהמשך עסקנו בהכרת השטח לקראת כניסה קרקעית לעזה. התפקיד שלנו זה להוביל את הכוחות עד הגבול, לנווט את הכוחות לכניסה המיועדת דרך היערות. אז בן היתר בשבוע הראשון הכרנו את הגזרה כולל הבסיס של האוגדה שנכבש, האתר של הנובה, רעים, ניר עוז וכל היישובים.

בשלב השני, כשנכנסו לתוך עזה, התפקיד שלנו היה להוביל שיירות, לאבטח אותן, לתוך אזור הלחימה. ובמקרה הצורך, להוציא פצועים. זה מה שעשינו רוב הזמן. הייתה תקופה שהיינו 24/7 מתחת לסוללה של ארטילריה. ההפגזות יוצאות ממש לידך, זה מאוד חזק. פיצוצים כל הזמן. ואתה נחשף למראות די מטורפים. כמו בסרט מלחמה. הרבה הרס, גופות. מדי פעם אוכלוסייה מפוחדת. מסוקים מפציצים, טנקים יורים, וזה לידך. אתה מרגיש את זה בגוף. אתה לא בקו הראשון, אבל אתה רואה את המלחמה ממרחק לא גדול. ויש כל מיני אירועים ומקרים, וכל מקרה הוא סיפור.

(ירדן: כשדיברנו בטלפון, הייתי שומעת המון בומים).

עזבתי את הבית ב-7/10, כל הזמן בגזרת עזה, נכנסים, יוצאים, משימות בפנים ובחוץ, עד אמצע ינואר. אחר כך גוייסתי שוב מסוף פברואר עד אמצע מרץ, שלושה שבועות בחאן יונס. עכשיו יש לי צו גיוס לעוד שבוע, גם כן לשלושה שבועות.

להיות חייל

סהר: מה 7/10 נהייתי חייל במשרה מלאה. אני חושב שבהתחלה זה היה נורא קשה, אי הוודאות, התחושה של לעזוב את הבית במלחמה, לעזוב את ירדן וארי. ככל שעבר הזמן הרגשתי שאני גם מאוד מפסיד את השנה הראשונה של ארי. החוויות הראשונות - כשהוא התחיל לדבר, דברים כאלה. אבל מצד שני הרגשתי שאני עושה משהו מאוד חשוב, ושאני במקום הנכון, והייתי גאה במה שאני עושה, ואני עדיין גאה בזה.

למרות שכל פעם זה קשה מחדש, אני עדיין רואה את זה כנכון להתגייס כשצריך. אחד הדברים המאתגרים הוא שאני עובד כעצמאי, ולעזוב את העבודה כל פעם, מאוד פוגע בעסק. יש אנשים שלא חזרו לחוגים אחרי שהתגייסתי בפעם השנייה. מצד שני, כן יש הרבה הבנה מגופים שאני עובד איתם.

המשפחה בבית

ירדן: בהתחלה מאוד פחדתי לחזור לשדה נחמיה, להיות שם באווירה המתוחה, אז רציתי להישאר כאן. זו חוויה מאוד קשה. אתה נתלש מהמציאות שלך, נשאר למציאות אחרת. לוקח זמן לעכל. אחרי שהגעתי לכאן, לקח כמה חודשים עד שנפל לי האסימון, שהייתי בהישרדות. אני קמה בבוקר ושורדת את היום. היה לי חשוב למצוא לארי שיגרה, שהוא לא ייפגע מהמצב – בכל זאת אני אמא טרייה. אני לא אדם שמבקש עזרה ולמדתי לעשות את זה. נתלשתי מהעבודה שלי, מאנשים שהיו סביבי. זו תחושה קשה. לוקח זמן עד שאת מבינה שיש כאן עניין. שצריך לעבוד מבחינה רגשית את התקופה הזו, שבעלי לא איתי, ואחר כך את התקופה שבעלי חוזר מהמילואים, הסינכרון מחדש ביני לבינו, בינו לבין השגרה שלו, בינו לבין ארי. זה אינטנסיבי מאוד. גם העבודה עם הנוער בסיכון, שגם הוא חווה דברים, היא לא פשוטה.

צריך המון לעבוד על למצוא את האיזון בתוך חוסר האיזון. בסוף מוצאים. כמו כל קושי, מתחזקים ממנו. וארי הוא קרן אור. עם כל הקושי, הוא גורם לאושר, וכשאני איתו, טוב לי.

הסביבה.

ירדן: לא הייתי מודעת לזה באותה תקופה, אבל היום כשאני מסתכלת על זה אני מבינה, שתשומת הלב שאנשים נותנים לעובדה שבעלי במילואים, זה דבר שמאוד עזר לי. כאילו, מכירים בקושי שלי, אבל לא מרחמים עליי. מציעים עזרה, גם אנשים שבהתחלה לא הכירו אותי אפילו כחברה – שולחים לי הודעה, הכל בסדר, את צריכה עזרה? מזמינים אותי למפגשים חברתיים. וזה דברים שלא מובנים מאליהם, והם מאוד עוזרים, וחשובים ומוערכים בעיניי. וזה גורם להרגיש חלק מהמקום, ורכשתי כאן חברים שאני מרגישה שהם כאן בשבילי, ולא רק בגלל שאני מפונה ובגלל שבעלי במילואים. זה מאוד מזכיר לי את המקום שבו גדלתי, שהוא מאוד קהילתי ומשפחתי. כשיש קהילה, כיף לי להיות חלק מזה.

החזרה הביתה

סרה: להגיע הביתה ולהצטרף לירדן ולארי, היה אתגר לא פשוט. הרגשתי שלקח לי כמה שבועות לעכל ולהיכנס לזרם של האזרחות. כמה תושבים בקיבוץ עודדו אותי לחזור לעבוד ולהקים פה את חוגי הכושר, והאמת שזה הדבר שהכי עשה לי טוב, להתערבב עם הקהילה ולהכיר את האנשים, כי זה מה שאני אוהב לעשות. אני אוהב להיות מחובר למקום שאני חי בו.

דבר נוסף שהיה לי מאוד קשה בכל התקופה, זה שלא היה לנו בית שלנו, היינו בסאבלט, ובשבילי זה היה מאוד קשה. אבל עכשיו כשמצאנו דירה, זה יותר טוב ופשוט. ואני שמח שקיבלו אותנו בצורה כזו חמה ועוטפת בקיבוץ, אני מרגיש שהגענו למקום טוב.

אני אישית מעדיף להיות אזרח מאשר חייל. הרבה יותר כיף לי לעבוד עם אנשים, זה יותר ממלא אותי. וסה"כ נורא כיף פה ונורא טוב, אני פיתחתי לעצמי מחדש שיגרה ועבודה. ובאמת הקושי הוא שכל פעם אני נקרא ונקרע מחדש למילואים, וצריך שוב לעצור הכל, אבל זה ברוח התקופה.

ירדן: שתגמר כבר התקופה הזו.

תודה רבה סרה וירדן, ששיתפתם אותנו. הלוואי שזה ייגמר כבר. ברוכים הבאים והמון בהצלחה.

שירי מלחמת חרבות ברזל

עידן האמת נכתב למען עידן שתיוי השבוי בעזה.

עידן האמת

מילים: עינת הולנדר

לחן: סגיב כהן

בחלומי נפתחים השערים

והזרועות המושטות מתמלאות באהבה

בדמיוני מתאחים כל השברים

והשלם הוא הברירה הכי טובה

אומרים ששב הירוק אל השדות

כמו לבשה האדמה מין גלימה של תקווה

אולי כעת יעלמו כל הסודות

מעין סימן שהגאולה קרבה

זהו עידן האמת

עידן של יחד

זה הזמן להתעמת

עם כל הפחד

להיות כולנו שוב אחים

לחיות בחוף מבטחים

אל תאמרו נואש

כי בא עידן חדש

האם היתה לנו אי פעם הזדמנות
האם בחרנו באמת בנתיב הכי נכון
שרק לא ניפול לאותה שאננות
שלקחה לנו את הביטחון

זהו עידן האמת...

17.5 יורם עומר

יסמין מלינה

מריה סגל

עומר לוי

18.5 מקס מדר

פם פינק

יהל שמואל

יהלי ברק

19.5 איתמר בר-אל

נורי אורן

20.5 נעה לאטי לוי

21.5 אלק קולינס

גולן רוזנקרנץ

מיכאלה טנא

23.5 חנה מסר

ארווין קנטור

סיפור לשבת

תרקוד כאילו שאף אחד לא רואה אותך...אנו משכנעים את עצמנו שחיינו יהיו טובים יותר אחרי שנתחתן, אחרי שיהיו לנו ילדים. אנו מתוסכלים כי הילדים אינם מספיק גדולים ושנהיה מאושרים יותר כשהם יגדלו. אחר כך אנו מתוסכלים כי מתבגרים וקשה איתם. אנו בטוחים שנהיה מאושרים יותר לאחר שהם יעברו את השלב הזה. אנחנו אומרים לעצמנו שחיינו יהיו טובים יותר ויהיו מושלמים כשבן/בת הזוג יצליחו יותר, כשתהיה לנו מכונית טובה יותר או בית גדול יותר, כשנוכל לנסוע לחופש, כשנהיה בפנסיה. האמת היא שאין זמן טוב יותר להיות מאושרים מ"עכשיו", אם לא עכשיו אז מתי? החיים תמיד מלאים באתגרים ובמכשולים. עדיף לקבל זאת ולהחליט להיות מאושרים בכל מקרה. מישהו אמר פעם: "במשך הרבה זמן היה נדמה לי ש'החיים האמיתיים' היו אמורים להתחיל עוד מעט, אך תמיד היה מכשול אחד, בעיה שיש להתמודד אתה, מייל לא פתור, חוב שצריך לשלם... אז החיים היו אמורים להתחיל עד שהבנתי שהמכשולים ההם- הם החיים שלי!"

